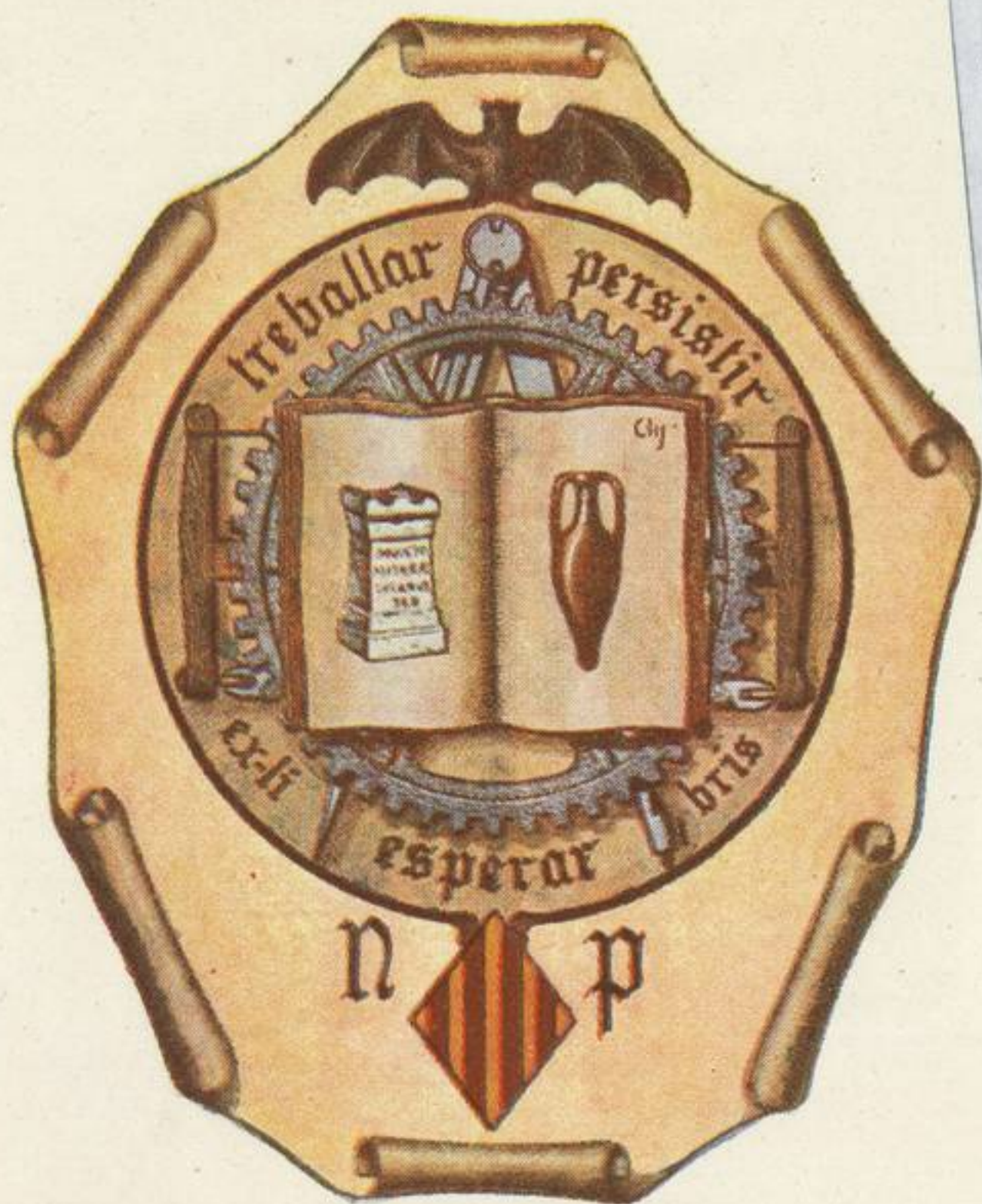

Aserlación Teológica

Valencia 1739

Biblioteca Valenciana
Asserta theologica, dogma

31000001528077

NP21-23/148

XVIII / 3264

l. 19021

da/d

7/4

11111

THEOLOGICA
DOCTRINA SPECULATIVA, ETHICA
POLITICA, ET MARIANA.
IN COMITIBUS CATHOLICIS CAESARAUGUSTAE
celebranda, quibusque Valencis propugnanda fidei
et, quibusque fidei debita,
COELESTIBUS MERCATORIBUS,
ad Divinum Redemptionis opus divinitus electis,
SANCTISSIMIS PATRIARCHIS,
et TRINITATIS ORDINIS MEMBRIS
D. JOANNI DE MATA
DIVOQUE
FOELICI VALESIO,
UT A PATRIBUS CATHOLICIS, SENATU, ET
collegiis atque mercatoribus,
DICAT
et COSMAM JOSEPHUS MEMENIA,
PRÆSIDE
R. A. F. FOELICE ORATURO,
in Sacra Theologia Præfatus, Episcopus Albanensis,
et Examinatore Synodali, totius Ordinis Generalis Con-
sistorii, et Valentini Cathedralis Minister.

nicolaus primilia

15091.3

15091.3

4/7

15091.3

15091.3

15091.3

A S S E R T A
THEOLOGICA
DOGMATICA, SPECULATIVA, ETHICA,
POLOEMICA, ET MARIANA.

QUÆ,
IN COMITIIS PROVINCIALIBUS CÆSARAUGUSTÆ
celebrandis, pro Regno Valentino propugnanda suscipit:
&, quibus jure sunt debita,

COELESTIBUS MERCATORIBUS,
ad Divinum Redemptionis opus divinitus electis,
SANCTISSIMIS PATRIARCHIS,
SS. TRINITATIS ORDINIS FUNDATORIBUS,
D. JOANNIDE MATA,
DIVOQUE

FOELICI VALESIO,
UT A PARENTIBUS GRATIAM, SIMUL, ET
fœlicitatem assequi mereatur,

DICAT
Fr. COSMAS JOSEPHUS FEMENIA.

PRÆSIDE
R. A. P. Fr. FOELICE ORTUÑO,
in Sacra Theologia Præsentato, Episcopatus Albarracinen-
sis Examinatore Synodali, totius Ordinis Generali Diffi-
nitore, & Valentini Cœnobii Ministro.

Locus certaminis nostrum Cæsaraugustanum Sanctissimæ
Trinitatis Collegium die 28. Aprilis anni 1739.

Valentiæ: Ex Officina Josephi Thomæ Lucas, in Platea de Sent-Vult.

A S S E R T A
 THEOLOGICA
 DOGMATICA, SPECULATIVA, ETHICA,
 POLOEMICA, ET MARIANA.
 QUAE
 IN COMITIBUS PROVINCIALIBUS CAESARAVGUSTAE
 celebrandis, pro Regno Valenciano propaganda scriptis
 & quibus inter sunt debitis
 COELESTIBUS MERCATORIBUS
 ad Divinum Redemptionis opus divinitus electis,
 SANCTISSIMIS PATRIARCHIS
 SS. TRINITATIS ORDINIS FUNDATORIBUS,
 D. JOANNI DE MATA
 DIVOQUE
 FOELICI VALLESIO
 UT A PARENTIBUS GRATIAM, SIMUL, ET
 felicitatem aliquam mereantur,
 DICAT
 F. COSMAS JOSEPHUS FEMENIA
 PRÆSIDENS
 R. A. P. F. FOELICE ORTUO,
 in sacra Theologia Præfatus, Episcopus Albaricinus
 in Examinatore Synodali, totius Ordinis Generalis
 auctor, & Valencianæ Synodi Moderator.

Q. P.

Scientia media infallibiliter deducitur
ex doctrina physica præmotionis.

DE EXISTENTIA, ET ESSENTIA Dei.

I.

DEI Existencia, licet nobis non sit
per se nota, & fide creditur, & ra-
tione naturali ita evidentè à pos-
teriori demonstratur, ut ipsius de-
monstrabilitas sit etiam fide di-
vinâ credibilis. Quamvis incul-
pabili Dei ignorantia, saltem ne-
gativâ, possit quis pro brevi vitæ
physicæ tempore laborare; non

tamen si ad obligationem faciendi bonum, vitandique
malum attenderit. Physica Dei essentia sola, & omnia
claudit prædicata absoluta necessaria: metaphysica verò
adæquatam essentiam physicam, hoc, aut simili concep-
tu expressam: *Ens necessario, absolute, & undequaque
perfectum*, amplectitur.

De Attributis Dei in communi.

II.

Latissima *Attributi* usurpatio quodlibet Dei prædi-
catum, etiam ex conceptu suo essenziale, compre-
hendit: stricta verò solis prædicatis absolutis, ex genere

suo non essentialibus competit. Attributa Divina veram nullam agnoscunt emanationem ab essentiâ. Nul- lum attributum, includit formalitèr adæquatam Essen- tiam. Nec relationes claudunt formalitèr Essentiam, neque essentia relationes. Quodlibet attributum est sim- plicitèr infinitè perfectum, formalitèr in suâ duntaxat, eminenter autem in omni lineâ. Plura sunt ex concep- tu suo in perfectione inæqualia, manebunt tamen *ut Divina* formalitèr æqualia, si tò *ut Divina* includat adæquatum conceptum Deitatis. Dei perfectio ita est omnium maxima, ut si Deum simul & creaturam cogi- tes, nihil solo Deo perfectius cogitabis.

De Attributis Dei in particulari.

III.

Quodlibet Dei prædicatum est perfectio simplex, sed non quodlibet simpliciter simplex. Dei simpli- citas actus est purissimus, nullam, præter ratio- nis, compositionem admittit: distinctionem autem vir- tualem inter prædicata absoluta, & relativa, necessaria, & libera, sive contingentia, non excludit. Infinitas se- cundum essentiam ita est Dei peculiaris, ut nulli creatu- ræ convenire possit. Aseitatis prædicatum, nulli com- municabile creaturæ, quatuor sui causarum genera à Deo rejicit. Attributum entis simpliciter necessarij soli Deo privativè convenit. Nullam in se Deus mutationem sustinet, neque menti creatæ sui comprehensionem per- mittit. Solis intellectione, & volitione formalitèr vivit. Solus essentialitèr immortalis est, solusque Omnipotens, cum possibilibus, impossibilibusque connexus: illa qui- dem connexio mutua est, non ista. Omnipotentia ex- tenditur etiam ad præterita specificativè sumpta.

* * * * *

De

De SS. Trinitatis Mystério.

IV.

UNITAS Divinæ Essentiæ cum Personarum Trinitate ex fide nobis innotescit: principiis metaphysicis non opponitur, sed supra omnem rationem naturalem evehitur: solâ distinctione virtuali, speciali nixâ titulo producentis, & producti, conciliatur. Processio activa intrinseca à passivâ intrinsecâ sibi correspondente realiter distinguitur. Præter intellectionem, & volitionem essentialem, tribus personis communem, nullam agnosco notionalem. Communicatio *in fieri* est ipsa processio activa; *in facto esse*, utraque identitas, & absoluti communicati, & termini cui communicatur. Si principium *quo* physicè, & proximè ad intra productivum in absoluto, etiam ut connotante relativum colloques, Personarum Trinitatem evertis. Prima Persona est Pater, quia notionalitèr innascibilis, fons, & origo Divinitatis, ex quo duæ Personæ procedunt. Secunda Verbum est, & Filius: Verbum, quia ex ipsâ notione suâ à Patre productione loquente, procedit ut terminus per intellectum productus ad aliquid manifestandum prout est in genitoris mente. Ex omni, & solâ scientiâ necessariorum procedit. Filius, quia essentialitèr exigit propagare naturam in alterius suppositum. Tertia Spiritus Sanctus, quia procedit ut terminus affectivus ex notione suâ specialitèr exigens in Spiratore voluntatem, & volitionem. A Patre, & Filio ut ab uno principio, unicâ utriusque communi spiratione, procedit. Si à Filio non procederet, non distingueretur. Relatio Spiratoris non præsupponitur in Patre pro priori originis ad Filium.

* * * * *

De

De Scientia Dei.

V.

DEum plenissimam , & comprehensivam rerum omnium habere scientiam, ut fidei dogma creditur, & multiplici ratione demonstratur; non quidem ex immaterialitate sumptâ pro præcisâ exclusione materiæ, sed pro capacitate continendi intentionaliter aliarum rerum formas acceptâ. Intellectus Divinus suæ intellectionis quemcumque respuit actum primum. Potentiam remotam, habitum, memoriam, aliaque id genus Divinus intellectus non admittit: discursum etiam virtualem à se excludit. Divina scientia est summè vera, certa, evidens, invariabilis , & universalis. Veritatem omnem tam creatam , quàm increatam respicit pro objecto materiali, & formali terminativo; pro physicè motivo , nullam, pro determinativo, aliquam. Divina inter prædicata rationem primarii, sive nobilioris, nullum obtinet: omnia tum in se ipsis, tum in aliis Dei prædicatis cognoscit. Possibilia, & in se ipsis, & in omnipotentiâ, istamque in possibilibus per scientiam etiam subjectivè necessariam attingit. Scientia simplicis intelligentiæ à liberâ, & Mediâ virtualitèr distingui debet.

De Scientia Futurorum.

VI.

OMnia præsentia, præterita, & futura in se ipsis cognoscit Deus per scientiam visionis. Formalis rei futuritio decretum essentialitèr supponit , sed per illud non constituitur. Futura soli Deo libera videt Deus in se ipsis, & in suo decreto efficaci; nobis autem, libera in se ipsis, sed in aliquo ad illa antecedenti, cum ipsis connexo, & à nobis inevitabili, non nisi implicantissimè videre potest: benè verò incomplexo ex Scientiâ Mediâ, & decreto indifferenti , vel prædefinitivo. Scientia visionis

effectus nobis liberi nullô modô est istius causa. Inter scientiam simplicis intelligentiæ, & visionis mediat Scientia Deo contingens, & non libera, ideòque *Mediæ* nomenclaturâ jure optimô donata. Hæc ad futura contingentia conditionata nobis libera terminatur: quare decretum Thomisticum subjectivè absolutum, & objectivè conditionatum omninò rejicitur. Hypothesis Scientiæ Mediæ debet esse utilis, & conducens ad eventum, libertatem importans plenè, & adæquatè constitutam: nulla impossibilis, nulla necessaria, nullaque cum eventu potest esse metaphysicè connexa.

De Voluntate Dei.

VII.

Divinam voluntatem fides credit, & multiplici ex capite ratio demonstrat. Se, omnesque suas perfectiones necessarias amat Deus amore comprehensivô, quoad speciem, exercitium, & individuum necessariô: qui affectus jam concupiscentiæ, jam benevolentia, charitatis, & amicitia munus induit. Amor hic gaudium est; an simul amor strictus? Elige. Quilibet Divinus affectus est sui gaudium à se virtualiter indistinctum. De existentia contingentium gaudet; affectu desiderii erga aliqua tendere potest. In possibilibus moraliter non malis necessariô complacet, in peccato etiam ut possibili necessario displicet. Multiplici affectu prosequitur existentes creaturas, morali malitiâ non fœdatis. Actus Divini liberi sunt Deo adæquatè intrinseci, & aliqui vicissim virtualiter inter se distincti, omninò immutabiles, & nec virtualiter futuri. An potuerint nihilominus à Deo negativè distingui, & antecedentè realiter absolutè non esse? Elige. An verò constitui debeant per virtualement tantum defectibilitatem cum omnimoda repugnantia deficiendi quoad entitatem? Elige.

De Providentia Dei.

VIII.

Divina Providentia, fide, & ratione certa, non est Deo absolute necessaria: sed suppositâ productione creaturæ rationalis, & liberæ, moralis purè naturalis; supernaturalis autem, suppositâ elevatione ad finem supernum. Ex actibus intellectûs, & voluntatis constituitur. Imperium intellectuale Thomisticum ut impossibile, & superfluum propulsatur. Ex inefficaci intentione finis tenetur Deus ad electionem mediorum sufficientium, & moveri potest ad electionem etiam efficacium. Quæcumque Providentia essentialitèr requirit scientiam simplicis intelligentiæ; sed ad particularem providentiam hujus rei, ad hunc finem, per hæc media, formaliter constitutivè non requiritur omnium possibilibus notitia. Ad Providentiam purè physicam non est necessaria Scientia media. Scientia visionis effectus nobis liberi nequit Divinam Providentiam constituere. Ad decretum Providentiæ moralis universalis strictam scientiæ mediæ directionem non admitto: latam propugno, quam tamen, si probare volueris, negabo. Decretum intentivum mediæ ab ejusdem executivo virtualitèr non secerno; eorum autem distinctione suppositâ, scientia visionis Angeli in intentivo, dirigere nè posset ad decretum Angeli executivum? Elige. Scientia visionis Angeli in quolibet decreto est causa per se ipsius moralitèr effectiva; an nè etiam scientia visionis directæ, sive Angeli in se ipso? Elige.

De Divinis Prædefinitionibus.

IX.

Nostros actus liberos honestos, & potest, & de facto prædefinit Deus. Decretum prædeterminans Thomisticum, & condeterminans Scoticum, & quæcumque alia prædefinitio à scientiâ mediâ independens nostræ libertati adversantur. Tantùm igitur admittenda est Suarezistica prædefinitio, decretum nempe infrustrabile, intrinsecè efficax, absolutum, & à scientiâ mediâ strictè regulatum. Si prædefinitio esset nostri actus liberi principium immediatè executivum, talis actus libertatem everteret. Ut prædefinitio non noceat libertati, debet adjungi decreto indifferenti. De facto utitur Deus strictâ directione scientiæ mediæ in conferendo electis auxilia efficacia, vel in negando inefficacia; verum hæc stricta directio, sicut prædefinitio, non est Deo necessaria. Prædefinitionem materialis peccati vetat sanctitas Divina. Ad effectus soli Deo liberos applicat Deus omnipotentiam per decretum efficax, & absolutum; ad nobis liberos applicare nequit per decretum connexum: igitur istud nequit esse à scientiâ mediâ strictè directum. An nè debeat latè? Affirmo, verùm si volueris, negabo.

De Prædestinatione.

X.

Providentia Divina, per quam rationalis creatura ad supernaturalem beatitudinem gloriæ efficaciter dirigitur per media gratiæ, Prædestinatio est, cujus existentia nemini Catholico dubia esse potest. Ultra scientiam simplicis intelligentiæ, requirit scientiam mediam efficaciarum auxiliorum, quæ ex motivo specialis benevolentiæ formalis elargitur Deus electis. Adhuc suppositâ creaturæ rationalis productione est Deo libera. Nullus in hac providentiâ salvatur, qui prædestinatus non fuerit. In omni lege repugnat aliquem salvari sine prædestinatione

B

Au.

Augustiniana, five materiali, non verò sine formali. Est nè metaphysicè possibilis homo à Deo per merita proximè imprædestinabilis? Elige. Independentèr à scientiâ mediâ nulla est, nec esse potest Prædestinationis certitudo. Electio absoluta, & efficax ad gloriam ut coronam, & potest, & de facto concipitur à Deo præscissim ab absolutâ, & solùm dependentèr à conditionatâ meritorum prævisione. Christus Dominus, & B. Virgo fuerunt causa meritoria prædestinationis omnium. Hanc nequit quis mereri per opera naturalia; nullus prædestinationem adequatè sumptam sibi promeruit; alteri viribus gratiæ de congruo mereri potest. De prædestinationis effectibus, dicam.

De Reprobatione.

XI.

Reprobatio, fide æquè certa, est providentia Divina efficax, quâ creatura rationalis à gloria propter gravem culpam finalem excluditur, & pœnæ æternæ supplicio destinatur. Serio vult Deus omnium hominum, etiam reproborum, salutem: hinc omnibus auxilia præparat saltem sufficientia. Nedùm in negatione auxilii inefficacis, verùm & in istius collatione, non obstanti inefficiâ dirigitur Deus à scientiâ mediâ. Collatio auxilii purè sufficientis habet rationem beneficii respectu reprobis. Reprobatio positiva non nisi prælucente scientiâ visionis finalis demeriti, concipi potest. Crudelitatis notam Deus non effugeret, si innocentem æternis cruciatibus torqueret. Efficax hominis exclusio à gloriâ tanquam à beneficio indebito, ex directione solius scientiæ possibilitatis culpe, non cohæret cum creatâ libertate. Causa reprobationis peccatum finale, effectus pœna est æterna. Quid sit liber vitæ, & an detur liber mortis, roga. An ex Catholicis plures sint reprobi, quàm prædestinati? Elige.

De

De Verbi Divini Incarnatione.

XII.

Verbum Divinum veram, & integram naturam humanam per physicam unionem sibi in unitatem personæ copulasse, est maximum fidei Orthodoxæ dogma, & Catholicæ Religionis fundamentum. Deo decens fuit Incarnatio, humanitati assumptæ, & toti generi humano decens, & utilis. Deus nequidem moraliter fuit ad Incarnationem necessitatus; necessaria tamen fuit Incarnatio ad condignam pro lethali satisfactionem exhibendam, tametsi in ratione malitiæ, & offensæ nullam dicat infinitudinem. Vera est in Christo idiomatum communicatio unioni innixa hypostaticæ. Hæc ab extremis est realiter distincta, & ab actione humanitatis productivâ. Unio humana est nè etiam hypostatica? Elige. Est nè hæc idemtitas necessaria ad salvandam veritatem Mysterii prout defacto contigit, scilicet in unitatem suppositi? Elige. Unio hypostatica terminatur immediatè ad solum relativum, an etiam ad absolutum? Elige. Quælibet Persona potuit triplicem assumere humanitatem, & tres Personæ eandem. Potuit Verbum assumere naturam humanam retinentem propriam subsistentiam? Elige. Naturam Angelicam in unitatem Personæ assumere potuit? Elige.

De perfectionibus Christi Domini.

XIII.

Primum Dei decretum fuit de Christo, & reliqua omnia propter Christum. Hoc decreto ante absolutam, & post solam conditionatam peccati prævisionem prædefinitus fuit Redemptor humani generis reparativus: quæ reparatio ita speciale, & præcipuum fuit motivum, ut ex vi præsentis decreti, homine non peccante, non venisset Christus. Angelorum, & hominum ca-

put morale, & apud Deum mediator est constitutus. Utraque gratia in ipso fuit, omnesque virtutes tam per se, quam per accidens infusæ, quæ humanitatis statum decebant, gratiæ quoque gratis datæ, & Spiritus S. dona à primo conceptionis instanti illâ exornarunt. Duæ fuerunt in Christo voluntates cū suis naturalibus operationibus, adeò conformes, ut contrariæ neutiquam esse possint. Habitus vitiosus, fomes peccati, & imperfectio moralis positiva ab ipso procul exulant. A Personalitate, & Deitate, ut virtualitèr distinctis, sanctificatur Christi humanitas. Unio hypostatica humanitatem reddit formalitèr impeccabilem peccato cum ipsâ conjungibili, aut ipsius dissolutivo. In aliâ providentia peccare potuit pro priori ad assumptionem peccato unionis impeditivo? Elige. Præceptum Christo impositum fuit strictè obligans in conscientia? Elige. Libertas ad moriendum, vel non moriendum rectè salvatur per facultatem petendi, & obtinendi à Patre dispensationem, an per recursum ad scientiam mediam? Elige.

De Scientiâ, & Merito Christi.

XIV.

A Nima Christi nec divinitus intelligere potuit per intellectionem increatam Verbi. A primo conceptionis instanti ornata fuit supernaturali, & naturali, per se, vel per accidens infusâ, adjunctâ ex objectorum occurso experimentalis sensum comparatâ, & scientiâ beatâ: quâ vidit omnia præterita, præsentia, & futura, imò &, quin Deum comprehenderet, possibilia omnia. A conceptione usque ad mortem meruit Christus. Unionem hypostaticam de facto non meruit quoad primam existentiam, benè verò quoad continuationem. Per opera tempore, aut naturâ præcedentia solum de congruo mereri potuit. An etiam per opera tempore subsequents? Elige. Antiqui PP. circumstantias aliquas

In-

Incarnationis, & Beatissima Virgo Maternitatem, meruerunt, dependentèr tamen à meritis Christi; qui Angelis, & hominibus meruit omnia auxilia, gratias, & dona ipsis collata: sibi autem gloriam sui corporis redivivi, exaltationem nominis, & honores divinos in cœlis, & in terrâ illi exhibendos. Satisfactio Christi longè superabundans fuit, & omni præmio possibili in actu primo condigna, valoris meritorii simpliciter infiniti, & stricta Redemptio: an etiam ex toto rigore justitiæ satisfactio? Elige. De Christi Regno, Sacerdotio, oratione, & filiatione, dicam.

De Ente superno, & Beatitudine.

XV.

ENs superans naturam supernaturale dicitur: nomine autem naturæ theologicè sumptæ ab ente superno superandæ venit omnis substantia entitativè creata, cum iis omnibus, quæ ipsi jure creationis, & conservationis sunt debita, omnesque possibiles, existentibus in activitate, meritò, & exigentiâ non superiores. An etiam omnis quæcumque alia substantia creabilis? Elige. Est nè possibilis substantia absoluta entitativè supernaturalis? Elige. Beatitudo objectiva Deus est. Formalis, non in visione, & amore increatis animabus Beatorum unitis consistit, sed in intuitiva Dei visione, atque exindè ortâ fruitione, cum certitudine perpetuitatis utriusque. Hæc certitudo in cognitione infallibili illius perpetuitatis à visione distincta stare debet. Creatura essentialiter indestructibilis dominio Dei derogat. Fruitio beatifica gaudium est de Deo ut possesso. Beatorum mens supernaturali exornatur scientiâ à visione beatâ distinctâ, naturalique per accidens infusâ, habitu verò fidei est spoliata. Beati sunt ab intrinseco metaphysicè impeccabiles tam in sensu composito, quàm diviso, per peccatum faciendo.

De

De Visione Dei.

XVI.

Intuitivæ Dei visionis existentia fide certa est, sed ratione naturali demonstrari non potest. Nequit intellectus creatus suis viribus relictus Deum intuitivè videre, sicut nec oculus corporeus ad ipsum videndum supernaturalitè elevari. Visio Dei intuitiva supernaturalis est quoad substantiam: hinc intellectus creatus non habet ad eam appetitum innatum absolutum. Ad visionem beatificam eliciendam elevatur intellectus à lumine gloriæ, cum ipso partialitè efficienter concurrente. Luminis concursus, vel per principium transiens, vel per solam extrinsecam, & specialem omnipotentia applicationem, suppleri potest. Omnia prædicata Dei necessaria, & ex contingentibus, & creaturis non pauca videntur à beatis; quamvis autem in Verbo viderent omnia possibilia, non ideò talis visio esset omnipotentia comprehensiva. Visio beata verbum mentis est, & species expressa Dei; speciei quoque impressæ implicationem non video. Erit nè possibilis substantia completa, cui connaturaliter debeantur gratia, & visio beatifica? Elige.

De Angelis.

XVII.

Rationales substantias, spirituales, completas, Deo inferiores, & hominibus præstantiores, quæ meritò ab officio Angeli, à mentis perspicaciâ Intelligentia appellatur, Supremus rerum Dominus in cælo Empyreo procreavit. Angelorum existentiam fides docet; sed nulla demonstratio convincit. Spiritus sunt omninò simplices, & immateriales, omnisque compositionis expertes, integralis scilicet, & essentialis; an etiam repugnet illis compositio substantialis ex naturâ, & subsistentia?

Eli-

Elige. Non repugnare accidentalem, certum mihi est. Naturâ suâ sunt incorruptibiles, & immortales; de potentiâ tamen absolutâ anihilabiles. Possibiles sunt, vel specie, vel solo numero distincti; modò tamen existentes, & sub incerto numero continentur, & solo numero differre verosimilius videtur. Falli, & fallere possunt. Secreta cordis, & futura contingêtia certam Angelorum notitiam effugiunt. Mysteria gratiæ naturalitèr evidentèr cognoscere nequeunt. Liberi sunt, & naturâ suâ flexibiles; & in primo instanti peccare potuerunt. Si est possibilis creatura essentialitèr impeccabilis contra Deum ut Authorem naturæ, etiam contra Deum ut Authorem supernum; utramque æquè repugnare judico, non verò tantum naturalitèr impeccabilem. An hæc creatura possibilis esset intrinsicè supernaturalis? Elige.

De Auxiliis Divinae gratiæ.

XVIII.

AD omnes actus supernos, etiam ad salutis initium, necessariam esse gratiam auxiliantem, fide certum est. Non in qualitate emortua, sed in solis actibus intellectûs, & voluntatis consistit. Potuit Deus hominem in puris naturalibus condere. Liberum arbitrium post Adæ lapsum non fuit intrinsicè diminutum. Sine gratiæ adjutorio potest homo honestè, sed non salutaritèr operari. Omnia auxilia gratiæ Theologiæ sunt entitativè supernaturalia: unde cogitatio naturalis honesta congrua non est gratia Theologica. Hæc nequit esse tota ratio agendi. Prædeterminans Thomisticum auxilium est nostræ libertatis inimicum. Divisionem gratiæ in sufficientem, & efficacem admitto ut dogma catholicum. Efficacia gratiæ in actu primo superaddit entitati auxilii scientiam mediam de consensu, vel decretum istius prædefinitivum: in actu verò secundo liberam voluntatis cooperationem. Potest homo per extrinsecam assi-

sten.

stentiam omnipotentiae elevari ad actus salutare eliciendos. Omnia auxilia, quæ de facto nobis conferuntur, sunt ab intrinseco indifferentia; possibilis tamen est gratia disjunctivè necessitans ad actus honestos. Naturæ viribus relictus potest homo physicè, non moralitèr, heroicòs actus naturales elicere, legem adimplere, venialiaque vitare; absque ullo tamen merito vitæ æternæ.

De Justificatione.

XIX.

Gratia justificans forma est intrinseca animæ inhærens, non tegens tantum, sed verè delens peccata. Unica est, permanens, & habitualis nostræ justificationis formalis causa. Actus charitatis perfectæ non est forma sanctificans. In alia Providentiâ unum peccatum remitti potuit sine alio, imò & omnia per condonationem purè extrinsecam absque ullâ peccatoris retractione. Nullum est peccatum intrinsecè irremissibile: nullum pro instanti, quo committitur, condonabile. Citrà specialem Dei revelationem nemo certus esse potest de suâ justificatione. Ultima dispositio ad gratiam, ab ipsa gratia efficienter non causatur. In actum pro instanti determinato gravitèr præceptum nequit gratia immediatè influere, absque ipsius actus libertatis jacturâ. Ex virtutibus nulla infunditur priùs gratiâ; neque ista infunditur sine infusione illarum; sæpè tamen hâc amissâ nonnullæ ex illis remanent. Peccato, sive actuali, sive habituali metaphysicè opponitur, cui proinde nunquam coexistit. Si verò physicè tantum opponeretur, posset divinitus cum lethali conjungi? Elige.

***
***
***
***

De

De Merito Theologico.

XX.

PER actus naturales nequit quis adhuc de congruo mereri præmium supernaturale. Quilibet actus theologicè meritorius debet esse intrinsecè honestus, liber, & supernaturalis. Libertas in alio tanquam in capite, juxtà aliam Dei legem, sufficere posset ad meritum. Ad meritum condignum vitæ æternæ, nec requiritur quod sit actus formalis charitatis, nequè à charitate imperatus. Pura omissio libera, datâ possibilitate, non esset formalitèr meritoria. Nequit dari præmium condignum gloriæ independentèr à formali sanctitate merentis. Gratia condignificare potest meritum cui coexistit, dummodò in ejus præmium remuneratoriè non conferatur. Ex majori gratiâ crescit meritum ad majus præmium. Merita per peccatum mortificata, ablatò obice, ex Dei benignitate reviviscunt. Actus voluntatis imperatus novum addit meritum supra imperantem; actiones tamen externæ actuum internorum meritum formalitèr non augent. Vaga necessitas ad actus honestos inæquales satis est ad meritum. An etiam ad actus æquales? Elige. Meritum solutivum admitti debet? Elige.

De Fide Divinâ.

XXI.

ASensus obscurus, & supernaturalis, Deo loquenti firmissimè innixus, actus est fidei Divinæ, cujus obscuritas non repugnat conjungi cum scientia in eodem intellectu. An etiam in eodem actu? Elige. Locutio Divina ad extra pluribus modis peragi potest, de quibus roga. Objectum formale increatum fidei Divinæ est summa Dei autoritas in loquendo, quæ in sapientiâ, & veracitate formalitèr adæquatè consistit. Objectum formale

creatum est Dei revelatio, sive publica, sive privata; non proximè possibilis, aut futura, quanquàm objectum proximè revelabile sit certum. Probabilis tantum revelationis notitia insufficiens est ad assensum supernum fidei: sufficit, & requiritur moralitèr certa. Objectum materiale proximum fidei Divinæ est omnis, & sola veritas revelata. Possibilis est veritas intrinsecè irrevelabilis quoad sui existentiam, secus quoad sui possibilitatem. Revelato definito, eo ipso manet revelata definitio objectiva. Revelatio universalis fide credibilia reddit particularia, de quibus saltim certò moraliter constat sub universali contineri. De fide est Clementem XII. esse verum Papam. Plures veritates explicitè credere possumus, quæ tempore Apostolorum non erant ita credibiles. Ab initio mundi eadem semper fuit, & erit materia substantialis Fidei.

De Spe, & Charitate.

XXII.

Spes virtus est Theologica à Fide, & Charitate distincta, ejusque actus non sunt intellectus, sed solius voluntatis; desiderium, scilicet, affectivè efficax boni supernaturalis, præsertim beatificantis, absentis, obtentu difficilis, & probabiliter futuri, adversus difficultates animum erigens ad illius consecutionem, Deo ut auxiliatori innixum. Objectum materiale Spei utraque beatitudo, objectiva nimirum, & formalis; & quidquid in ordine ad illam meritò potest à Deo expectari. Objectu formale Deus est, ut bonu nostrum, & ut auxiliator. Et intrinsecà, & extrinsecà, à Fide cui innititur, Spes certitudine gaudet. Habitus spei solis viatoribus infunditur, & ab hæresi, desperationeque expellitur. In hac lege non revelat Deus homini viatori suam damnationem absolutè futuram; potest tamen in aliâ providentiâ, ita

ut

ut revelatio reddatur absolutè fide Divina credibilis. Ille cui ita facta esset revelatio ob sua peccata futura, posset nè, & teneretur sperare? Elige. Charitas habitualis, cæteris præstantior, habitus est à Deo infusus, gratiæ sanctificanti necessariò conjunctus, ab istaque, & ab Spiritu Sancto realiter distinctus. Ad supernaturalem tum Dei, tum proximi, concurrit dilectionem, propter Divinam bonitatem, cui, & Fide illustratos, & Spe erectos, viatorum copulat animos. Vera est amicitia inter Deum, & hominem. Objectum formale charitatis est infinita Dei perfectio, quâ in se bonus est, etiam ut in quolibet Divino prædicato seorsim ab aliis resplendens. Deus nedum ut principium bonorum supernaturalium, sed etiam ut Author ordinis naturalis, potest esse objectum formale supernæ charitatis.

De Sacramentis in genere.

XXIII.

Signum sensibile practicum, &c. Sacramentum dicitur. Quomodò intelligenda hæc practica significatio? roga. Solius Dei est Sacramenta authoritativè instituere, per potestatem excellentiæ Christo ut homini, puræ creaturæ ministerialitèr competere potest. Nulla fuerunt in statu innocentiae Sacramenta: in lege naturæ quoddam fuit in remedium originalis pro parvulis destinatum. Quale? Dicam. In lege Mosaicâ plura: in lege autem gratiæ septem tantum sunt Sacramenta à Christo Domino instituta, antiquis longè præstantiora, quæ rebus, & verbis (demptò Matrimonio nutibus contentò) essentialitèr constituuntur. Materia, & forma Sacramentorum, prout à Christo Domino diversimodè respectivè ad diversa Sacramenta determinata, est omninò invariabilis ab Ecclesiâ. Mutatio substantialis irritat Sacramenti valorem. Quænam hæc? Audies. De fide est contra Dona-

tistas non requiri gratiam in Ministro ad Sacramenti valorem. Nulla veteris legis Sacramenta gratiam causabant ex opere operato; sed fide sanctum est contra Calvinistas, & Lutheranos, eam, non ponentibus obicem ita conferre omnia novæ legis Sacramenta: & quidem semper ut causæ morales instrumentales. An insuper aliquando physicè, saltim inadæquatè, illam causent? Elige. Sacramenta vivorum possunt per accidens causare primam gratiam? Elige.

De Pœnitentiâ.

XXIV.

SECUNDA post naufragium tabula, Pœnitentiæ Sacramentum, ex actibus pœnitentis ut materia proxima, & absolutione tanquam formâ, essentialiter constituitur; satisfactione frequentèr integratur. In his verbis *absolve te à peccatis* absolutio Sacramentalis consistit. Absenti data invalida est. Certior factus Confessarius doloris à moribundo, se absente, editi, potest ipsum præsentem absolvere. Solus Sacerdos est minister hujus Sacramenti. Materia remota sunt peccata omnia baptismum non præcedentia; ita tamen ut mortalia, nondùm Clavibus ritè subjecta, sint materia necessaria: venialia verò, & mortalia jam debitè exposita, sufficiens, & libera; non verò mortalia purè existimata. Peccata negativè dubia sunt necessariò in confessione aperienda? Elige. Qui confessus est peccatum ut dubium, si postea reperiatur ut certum, tenetur iterùm fateri ut certum? Elige. Dolor necessariò requisitus debet esse supernus, efficax, & ad omnia lethalia se extendens; ex motivo tamen perfectæ contritionis concipi non debet. Necessarium est propositum firmum, & universale, sed satis est virtuale inclusum in formali dolore. Repugnat Sacramentum Pœnitentiæ validum, & informe. Circumstantiæ mutantes

spe-

speciem sunt necessariò aperiendæ ; non verò notabiliter aggravantes.

De Conscientia.

XXV.

Judicium practicum certum de aliquo hîc , & nunc licitè, vel illicitè agendo, vel non agendo, conscientia est. Proxima, & formalis regula actuum humanorum est ultimû conscientiæ dictamen, quod adeò ligat, ut ab ejus præscripto discedere sit indispensabiliter malum. Quilibet licitè operans, certus esse debet de licitudine operationis. Opinioni æquè, minusvè probabili intellectus potest prudenter assentiri. Propositâ opinione certò practicè probabili formare possumus conscientiam certam de licita nobis operatione, juxta quam licitè operemur: cæterum conscientiam haud formare possumus, dùm opinio minùs tuta est tenuis, vel probabilis probabilitatis practicæ. Operans cum dubio practico, ejusdem materiæ, & gravitatis, de quâ est dubium, peccatum committit. Dubium practicum deponi potest, persistente speculativo. Si conscientia invincibiliter erronea aliquid ut præceptum proponeret, ipsi conformari teneremur. Si utramque contradictionis partem æquè malam ostenderet, quælibet sine peccato eligi posset. Scrupulose conscientię consultum est aliquando contradicere.

De Actibus Humanis.

XXVI.

Humanorum actuum finis simpliciter ultimus, & ex debito, non aliquid creatum, sed Deus est. Soli actus ab homine deliberatè procedentes, inter humanos recensentur, ad quos eliciendos omninò requiritur libertas à necessitate. Hęc est : *Potentia, quæ positis omnibus*

requisitis ad operandum potest operari, & non operari; nimirum, vel simul cum omnibus libertatis principiis potens extremum quodlibet conjungere, vel principium, si quod est, cum altero extremorum connexum potens impedire. Principium cum altero libertatis extremo inconjungibile, & à voluntate creatâ inevitabile, necesse evertit illius libertatem: sicut & carentia prærequisiti simpliciter necessarii, si sit à voluntate omninò inadquiribile. Insufficiens est ad libertatem sola indifferentia judicii; imò hâc stante potest voluntas necessitari. Libertas formalis, & in actu secundo est nè adæquatè intrinseca, & essentialis actui libero? Elige. Quodlibet potest voluntas eligere inter bona æqualia, & etiam minus bonum ex inæqualibus; sed nec divinitus sub liberam electionem cadere potest malum, ut malum, aut impossibile ut tale, neque liberè eligere sine præcedenti cognitione.

De Contractibus.

XXVII.

OMnis contractus pactum dicitur esse, non verò è contra. Pactum, ex Ulpiano *Leg. 1. ff. de pactis*, est: *Plurium in idem conventio*. Contractus autem ex eodem *ff. de verb. signif.* est: *Ultrò, citròque obligatio*, vinculum, nempè, ligans contrahentes, quod sine strictâ injuriâ violari non potest. Discrimen ergo contractus à puro pacto, stat in eo, quod istud non debeat parere mutuum obligationem, benè verò contractus strictè talis. Obligatio alia est naturalis, civilis alia. Quid utraque? Dicam. Pactorum, & contractuum divisiones, si opus fuerit, dabo. Mutuus consensus per signa legitima expressus est materia simul, & forma contractûs, sub diversâ tamen ratione. Nullus est validus contractus absque vero consensu interno contrahendi; cujus defectum nulla potestas humana, nec Divina supplere potest quoad

effectum formalem intrinsecum constituendi contractum, & inducendi obligationē contractitiam. Potest quidem Deus obligationē inducere sine interno partiū consensu, quæ tamen non esset ejusdem speciei moralis cum obligatione orta ex contractu adæquatè acceptâ. Secluso omni præcepto fori externi, damno extrinsecò, aliisque titulis obligatoriis, ad nihil in posterum fictè promittens ex solâ vi fictæ promissionis obligatur. Error circa substantiâ contractus istum reddit irritum jure naturæ; nõ verò circa qualitates, quæ in substantiam contractus non refunduntur. Nequit jus humanum reddere validum contractum jure naturæ nullum; potest tamen impedire nè sit validus contractus, qui aliàs jure naturæ validus esset.

De Legibus.

XXVIII.

Lex est: *Præceptum commune, justum, & stabile, sufficientè promulgatum.* Non in alio superioris actu consistit, quàm voluntatis, speciali modo tendente in rem prohibitam. Promulgatio, prout purè est promulgatio, est de essentiali legis in communi constitutivo. Jure naturæ attentò privata promulgatio sufficit, ut lex in actu secundo obliget. Omnes homines adultos legibus esse subjectos, fide certum est. Legislativa potestas, est jurisdictionis. In naturalem, & positivam partitur Lex. Naturalis est ipsa Lex Dei æterna, præcipiens quæ naturâ suâ sunt bona, & prohibens quæ naturâ suâ sunt mala: cujus promulgatio est judicium rationis naturalis: hinc ab æterno propriè non obtinuit rationem legis. Epiikejam, & dispensationem strictam respuit lex naturalis. Ex suppositione, quod creaturæ rationales existant, necessaria est, omnesque obligat, non verò Deum. Lex positiva, vel Divina est, vel humana. Illa liberâ Dei vo-

luntate instituitur: hæc autem ab homine fertur. Lex vetus, seu Mosayca, quæ Israëlitas obligabat, bona erat, & utilis, sed jam desit. Lex Nova, seu Evangelica, perfectissima est, vim justificandi habet, ad finem usque mundi permanebit. In eâ nequit Ecclesia dispensare. Potestatem ferendi Leges, in Ecclesiâ, istiusque Principibus, etiam obligantes in conscientiâ, fateri tenemur; primariam tamen in Summo Pontifice agnoscimus. Promulgatio Legis Canonica Pontificiæ non alibi, quàm Romæ fieri debet, ut totius orbis fideles adstringat.

De Justitiâ, & Jure.

XXIX.

Justitia, juxta Ulpian. lib. i. ff. de Justit. & Jur. est: *Constans, & perpetua voluntas jus suum unicuique tribuendi.* Dare unicuique quod jure suum est, virtus utique voluntatis est. Actus externus justitiæ versari debet circa aliquid debitum ex justitia. Justitia alia est universalis, seu legalis, particularis, seu privata alia. Subjectum remotum Justitiæ sola natura intellectualis, proximum autem sola voluntas. Inter patrem, & filium, maritum & uxorem, dominum, & servum, excerceri potest stricta justitia commutativa. Objectum justitiæ est jus proprietatis activum; istud autem est: *Potestas*, &c. Varias juris, & dominii divisiones exponam. Potest nè duobus competere dominium in solidum circa eandem rem? Elige. In rebus quæ unico proprio usu consumuntur, usus à dominio separari valet. Deo non solum convenit dominium, & jus proprietatis in res omnes, sed etiam ipsi immediate subjiciuntur omnia jura creata. Angeli sunt capaces dominii; omnesque homines, etiam peccatores, & infideles dominii temporalis sunt capaces. Servus legalis jus habet ad vitam, famam, & corporis membra: unde, etiam invito Dominò, potest matrimo-

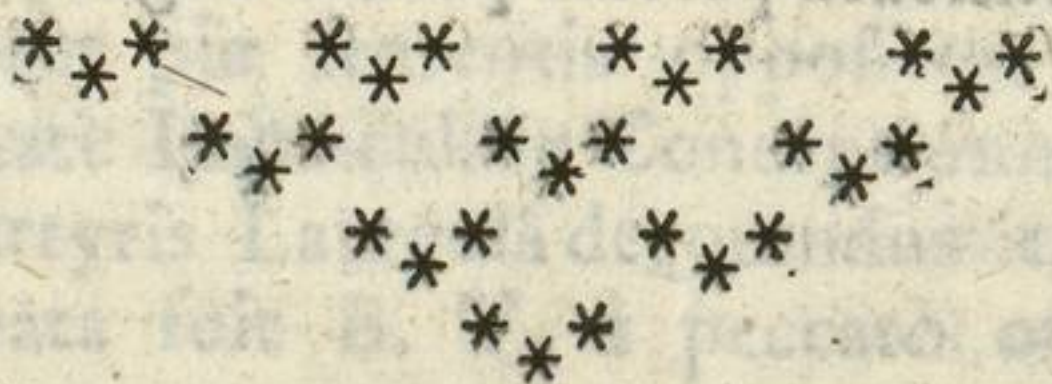
nium

nium inire. Jus quoque habet ad bona spiritualia, regularitèr autem incapax est dominii in bona fortunæ. Judex quem privatâ scientiâ innocentem noverit, fontem tamen juridicè probatum, si sine gravi damno suo non possit liberare, potest, & debet, sententiâ, etiam capitali, eum punire? Elige.

De Ecclesia.

XXX.

Ecclēsia est: *Coetus fidelium sub uno capite Christo, &c.* Non omnes justī, & prædestinati sunt eo ipso de Ecclesiâ pro quovis tempore: nec soli isti, sed etiam reprobi christiani, de Ecclesiâ sunt; non autem heretici, siue manifesti, siue occulti sint, schismatici, & excommunicatione majori ligati. Cathecumeni, non actu, sed reductivè, & proximè, ad Ecclesiam spectant. Ex notis, ac signis certò potest cognosci, quanam hominum congregatio sit vera Christi Ecclesia. De fide est, dari visibilem Judicem controversiarum Eidei. Infallibilis Ecclesiæ Authoritas movere potest ad assensum fidei Divinæ. Universa visibilis Ecclesia non potest à Fide deficere. Quatuor præcipuè sunt notæ Christi Ecclesiæ, quòd nempe sit Una, Sancta, Catholica, & Apostolica. Privatus spiritus hæreticorum est spiritus erroris, ac vertiginis. Adest in Ecclesiâ Authoritas damnandi opiniones, quæ prius erant ab intrinseco probabiles. Certitudine, & evidentiâ magnâ morali demonstrabile est Ecclesiam Romanam esse veram Christi Ecclesiam.

D

De

De Romano Pontifice.

XXXI.

DE fide est D. Petrum visibilis Ecclesie caput à Christo Domino fuisse constitutum. D. Paulus non fuit cum B. Petro Romanus Episcopus, neque cum eo unum totius Ecclesie caput conflavit. Est, & semper fuit in Ecclesia aliquis Petri successor in primatu. Pontifex Romanus est verus D. Petri successor in primatu non solum dignitatis, sed etiam potestatis. Primatus Ecclesie Pontifici Romano competit jure divino; nedum quatenus potestas quam habet ut Petri Successor sit à Christo tradita, sed etiam quatenus Episcopatu Romano ex Christi institutione annexus est Ecclesie primatus. Ut Doctor privatus non est infallibilis, neque ut Summus Pontifex in controversiis facti nullam connexionem habentibus cum questionibus juris, seu doctrinae fidei, & morum. Ut Summus Pontifex est infallibilis in decretis fidei, & morum, non solum in Concilio Generali sibi consentiente, aut in istius sententiae approbatione, sed etiam per se definiens extra Concilium. Quanam requirantur ut Pontifex censeatur ex Cathedra definire? Dicam. In questionibus facti, vel quae ita permixtae, & conjunctae sunt questionibus juris, ut à negatione facti duci possit consequentia ad negationem juris, vel generalibus, & toti Ecclesiae proponendis, ut Sanctorum canonizatione, approbatione Religionum, & similibus, errare nequit. Pontifex ut persona privata nequit errare pertinaciter in fide. Quibus de causis Pontificatu privari possit? roga.

De Conciliis.

XXXII.

Concilium est : *Congregatio Prælatorum Ecclesiæ ad ea quæ ad fidem, & mores aliquo modo spectant, decidenda.* Aliud est Generale, Plenarium, vel Oecumenicum, aliud Nationale, aliud Provinciale, & Diocesanicum aliud. Solus Romanus Pontifex habet jus Concilium convocandi, eique præsidendi : unde nequit Concilium Generale legitime congregari sine Papa. Concilia Provincialia, ac Nationalia non approbata, imò, & Generalia aliquid definientia, Pontifice, vel ejus Legatis non consentientibus, infallibilia non sunt. Quæcumque à Pontifice approbata infallibili veritate gaudent. Concilia Generalia legitime congregata, sed absentibus Legatis Pontificis, vel præsentibus quidem, sed sine speciali ejus commissione, aut instructione circa res definiendas, non sunt infallibilia ; sunt tamen maximæ authoritatis. Concilium Generale non est supra, sed infra Pontificem.

De Conceptione B. M. V.

XXXIII.

Admirabilem Virginem, & Dei Matrem Mariam in primo suæ animationis instanti ab originali labe fuisse prorsus immunem, veritas est metaphysicè certa, proximè definibilis ab Ecclesia, & credibilis fide Theologicâ supernâ privatâ, imò, & fide mediâ inter privatam, & Catholicam. Illicitus est assensus internus piæ sententiæ oppositus. Qui pro cultu, & veritate Immaculatæ Conceptionis mortem opteteret, Martyris Laureolâ decorandus esset. Non solum præservata fuit B. V. à peccato originali, sed

etiam

etiam ab omni debito proximo , & remoto ipsum contrahendi. Gratia Deiparæ impensa in primo suæ Conceptionis instanti , intensior fuit , quàm gratia data omnibus Angelis , & hominibus , sive seorsim, sive collectivè sumptis. Totam hanc gratiam in primo Conceptionis instanti sibi promeruit B. Virgo. Exornata quoque fuit à primo instanti Spiritûs Sancti donis, gratiis gratis datis , & omnibus demùm virtutibus, quæ dignitatem Deiparæ non dedecebant.

De Perfectionibus Deiparæ.

XXXIV.

GRatia Beatissimæ Dei Parentis in Incarnatione Verbi fuit plenissimè consummata. Omnibus auxiliis supernaturalibus prævisa fuit conditionatè non solum lethalia vitatura , verùm etiam meritoriè consensura. Ipsa est verè Angelorum , & hominum Regina , Mediatrix , & Corredemptrix , ac supra omnes res creatas verum , & proprium dominium habens. Gloria essentialis , quam in cœlis est assecuta , longè superat omnium simul beatorum gloriam. Si B. V. mortua esset antequam Filius mortem subiret , statim essentialitèr beata mansisset , & licèt potuisset , non tamen in cœlum ascendisset. Adhuc vivens non semel transeunte Dei visione gavisa est. Triplici in cœlo insignitur Larreolâ , Virginis, Doctoris , & Martyris. Præter quatuor dotes communes omnibus beatis, singulare aliquod habet ratione Maternitatis. Eâ gloriâ accidentali in cælis fulget, ut sub Christo ipsa sola specialem sedem, & chorum constituat.

Vt. Fr. Felix Ortuño, Præses.

IHS. Imprimatur.

Dr. Medina, V. G.

Herper. 57. k h e

etiam a omni debito processu, & remoto igne
exorandi. Quia tempore concepta in primo
Conceptionis instanti, pariter fuit, quam gratia
data nobilibus Angelis, & hominibus, siue laicis, si-
ue clericis impetit. Tunc hanc gratiam in primo
Conceptionis instanti sibi promittit S. Vago. Exorna-
ta quoque fuit a primo instanti Spiritus Sancti donis,
gratia gratis data, & omnibus decem virtutibus,
que dignitatem Deiparae non descecebant.

De Perfectionibus Deiparae.

XXXIV.

Gloria Beatissima Dei Parentis in Incarnatione
Nati sui gloriosissime confirmata. Omnibus au-
xiliiis supernaculis praevidis suis conditionare non
solum habita, verum etiam meritorie con-
sentura. Ipsa est vere Angelorum, & hominum Regi-
na, Mediatrix, & Corredemptrix, ac super omnes
res creatas verum, & proprium dominum habere.
Gloria essentialis, quam in coelis est affecta, longe
superat omnem gloriam beatorum gloriam. Si B. V.
mortua esset antequam Patrem suum videret, sta-
tim essentialiter beata manisset, & licet potuisset, non
tamen in coelum ascendisset. Adhuc vivens non se-
mel transiente Dei visione gavisus est. Triplex in coelo
insignitur Lancela, Virginis, Doctoris, & Martyris.
Præter modum dignis componere equibus beatis, au-
gustinus exponit nobis, tamen illud certum est, quod gloria
accidentali in coelis sedget, ac sub Christo ipsa sola spe-
cialem sedem, & chorum constituat.

Præfatus, Praefatus, Praefatus

Imprimatur
Dr. M. J. S. S.

